

Anne Diye Ağlama Yavrum

– hanife duman · 31 Mart 2014

aç susuz zor günlerde baktım büyüttüm
hiç nasıp olmadı yüzünü gülerek görmek
aşkım diye sevdiğim hayatım diye hitap ettiğim
ayırdı yavrumdan karatopraklık etti beni
bu da çocuğumun annesidir
güzel günlerimiz oldu demedi
aşk bitti sevgi bitti geçmedi nefreti

dökülürken yavrunun gözyaşları
hıçkırıklara boğuldu
yoktu yanında sarılacağı babası
kalmadımı hiç merhametin
bir kaç saat geçmeden daha
sevgilinle kolkola gezmekteydin
bu kadardamı sabrın kalmamıştı
bunca acelen beni topraklara koymak içinmiydi
yavruma doyamadan daha karatoprak beni aldı
anne diye diye ağlama yavrum

baban beni döve döve karatopraklık etti
kırkım çıkmadan sevgilisini eve getirdi
sana zorla annemi dedirtti
bir yudum suyu bile sana zehirmi etti
gözyaşlarının bir türlü dinmedi dinmedi
anne diye diye ağlama yavrum

imrenerek bakarsın annesiyle gezen çocuklara
acını belli etme yavrum canın çok yansa bile
gitme kimsenin kapısına halim şudur diye yaşlı gözlerle
ben hep seninleyim uykunda rüyada bile
sen beni görmesende ben hep seninleyim
karanlık gecelerde korkmayasın diye
sana dokunup koklayamasam bile
ayrı duramıyorum anneyim işte
anne diye diye ağlama yavrum

ah yavrum ne zordur bilirmisin
evladının gözü önünde tokat yemek
tekmelerle oradan oraya savrulup düşmek
evladım üzülmesin diye acısını gülerek geçiştirmek
annelik işte fedakarlık demek
öylesine zor öylesine acı
evladına doyamadan karatopraklara girmek
anne diye diye ağlama yavrum
anne diye diye ağlama yavrum